

CHÚT HOÀI NIỆM VỀ THỂ THAO HỌC ĐƯỜNG

● Thế Hy SB71

Nhân dịp có loạt bài tường thuật Thế vận hội Đông Kinh trên Facebook, một số bạn trẻ hỏi thăm, “chú” chơi môn gì mà viết bài tường thuật thể thao rành rẽ đủ thể loại vậy? Cũng là cơ hội để nhớ lại...

Đúng nửa thế kỷ trước, tôi vác cái vali vào tiểu chủng viện Sao Biển, trái banh bóng rổ, bóng chuyền, vợt bóng bàn, vũ cầu là những hình ảnh khá xa lạ, và đối với tôi, nó là môn chơi thuộc loại quý tộc. Tôi chỉ biết loại banh đá lên đá xuống.

Vào viện, cùng ăn cùng ở cùng học cùng chơi với 62 thằng; chưa kể một đồng đàn anh lớp trên. Chèn đét oi, tụi nó cũng bằng mình thôi sao mà cái gì cũng hay! Thấy chúng bạn thấy trái banh bóng rổ lọt vào cái khung tròn gắn ở tấm bảng trên cao, hay cầm trái bóng chuyền tung lên “sọc vít” nhìn đã làm sao. Rồi từ từ, tụi nó dạy mình chơi, đàn anh sát lớp

Đá banh niên khóa 1964-65. Ảnh: T.L.

trên cũng rộng rãi truyền nghề. Qui định của các cha giáo, giờ học là học, giờ chơi là chơi; không có cái vụ giờ chơi mà ôm cuốn thánh kinh đi lòng vòng trên hành lang biểu diễn. Tên nào không kiếm môn rèn luyện thành “lực sĩ”, coi chừng cuối năm lọt vào danh sách “dzìa què”.

Không thể thao thì học nhạc.

Tôi lúc đó ốm yếu như con ma, cái gì cũng dở nên thuộc loại, chỗ nào thiếu người được điền vô chỗ đó. Mà sân chơi hồi đó kinh hoàng lắm, sân đá banh đầy gai cứ chân không mà chạy, sân bóng rổ té một cái là đầu gối rướm máu, sân bóng chuyền cát sỏi lẫn lộn mỗi lần nhảy lên nhảy xuống đau thấu bàn chân; vũ cầu thì chỉ cần sợi dây giăng ngang hai cây dương hoặc cây dừa là đánh với gió biển; bóng bàn 1 bàn bốn đứa chơi, mạnh banh thẳng nào thẳng đó

vật. Năm 73 hay 74, các cha còn mời các võ sư trong thành phố đến dạy Vovinam và Taekwondo; hồi đó gọi Thái cực đạo nên bây giờ có em tưởng tôi lầm với thái cực quyền.

Tụi tôi cũng có thần tượng trên sân cỏ; đó là cha Phong (sau này là Đức ông Phong, giám đốc chủng viện Sao Biển đã qua đời) hay nhạc sĩ Đỗ Vi Hạ là một trung vệ hay tiền vệ tôi không nhớ rõ nhưng đá banh rất hay (hậu vệ-BTV). Trận đấu nào mà có cha Phong thì coi sướng lắm, cha lừa banh qua hàng hậu vệ địch chẳng khác gì Pele giữa những tiếng reo hò... Đội túc cầu Sao Biển mạnh đến nỗi các trường trung học thường đá không lại nên đôi lúc mời luôn lính trường Hạ sĩ quan ra sân, có lần bị thua (không nhớ

Bóng rổ một thời chật vật đấu với Dòng Giuse, thua đứt La-san. Trường Tàu Khải Minh càng không có cửa. Ảnh: T.L.

bên nào thua) cha Ban tuyên úy, nghịch thầy một trái lựu đạn khói làm trận đấu gián đoạn, máy sœur mini Trinh Vương đến cổ võ cho các “cha” tương lai chạy trốn chết.

75 đổi đời, trường mất, mất luôn những cái sân gai, sân sỏi, sân xi măng cùng những trái dưa khô rơi rụng mà tụi tôi hay dùng làm trái banh đá khi không được vào sân.

Vào Thủ Đức, may mắn học tiếp ở Lasan Moscard, môi trường cũng không khác gì chủng viện; đầy đủ sân chơi, có phần đẹp và sang hơn. Tôi còn nhớ những trận banh bóng rổ có anh Mai Văn Chinh, người vừa mới mất, đáng nhỏ nhưng nhanh như cắt thầy bóng thật đẹp; nhớ đáng frère Hà râu ria như tài tử tung banh vào rổ từ vòng ngoài điệu nghệ không khác gì tuyển thủ chuyên nghiệp; nhớ những lần vác vợt bóng bàn vào Đệ tử viện chơi với Minh ồm, thỉnh thoảng được tiếp chiêu với lối đánh nho nhã như đáng người của frère An, thâm trầm uy lực của frère Bá và những cú rờ ve mạnh mẽ của frère Hồng.

Nhắc tới frère Hồng, một võ sĩ ưu tú thì chẳng thể nào quên giai thoại sau 10 năm tù đầy, frère ra làm huấn luyện viên cho đoàn nhu đạo thành phố và sau đó được dẫn đoàn đi thi đấu nước ngoài. Lần du đấu thứ 2 bên Úc, frère ở lại, trở thành LM. Michael Phạm Quang Hồng khá nổi tiếng về những bài giảng thuyết duyên dáng sau này.

Cũng nhờ môi trường như vậy mà tôi chơi không tệ các môn đá banh, bóng bàn, vũ cầu, bóng chuyền,

Không chơi thể thao thì học nhạc. Ảnh: T.L.

bóng rổ và đặc biệt là tinh thần thể thao được hun đúc cho tới bây giờ. Qua Nhật còn được tiếp thu môn softball, bóng chày nhờ tham gia đội bóng công ty và đội tuyển bóng mềm đầu tiên trên đất Nhật có cái tên Sài Gòn.

Nhìn vận động viên trẻ các quốc gia đặc biệt là Nhật lấy huy chương, mới thấy sự giáo dục thể thao trong học đường của họ quan trọng đến chừng nào. Hầu như tất cả các em đều tham gia các câu lạc bộ thể thao từ bé; ở sân chơi rộng rãi này, tài năng được phát hiện và được đưa vào các lò luyện tài năng quốc gia.

Các bài phóng sự Olympic đã hình thành trong bối cảnh đầy kỷ niệm như thế.Ω